

Protagonista a susținut rolul mai ales prin mișcare și temperament scenic, „jucînd în forță“, ades cu foarte bune rezultate. Am crezut mai puțin în Zizi „cea pătătoasă“, datorită robusteții interpretei, și am fost înclinați să-i înțelegem adevăratul caracter, ceea ce a făcut să ni se pară însă și mai inutilă avalanșa de prelucrări revărsată asupra ei. Tinăra actriță trebuie să-și mai sporească însă expresivitatea jocului printr-o țesătură mai personală, să-și afle o manieră mai proprie și mai pregnantă de individualizare a rolului. Restul distribuției a fost folosit ca un fundal viu pentru tribulațiile eroinei, ca o substanță de contrast. Fără aporturi inovatoare, citeva tipuri se memorează — cele realizate de Athena Marcopol, Niculescu-Cadet, Al. Clonaru (minus supralicitarea efectelor comice), Lucian Dinu. Doi actori tineri apar în roluri diferite de diapazonul lor cotidian: Dorin Moga (schița unui pictor puțin ambiguu, rezolvată cu finețe) și Petru Popa (o reușită mască de june comic, și mai ales o bună știință a rostirii replicii de efect. Atenție însă, în ce privește maniera, la influențele altor tineri comici!).

„Grupul etic“, jucat de Sanda Băncilă, Lili Nica și Tony Zaharian, și-a făcut datoria cu energie, serios, dar cam anost.

Prin ceea ce are viu, sincer, direct, tineresc, piesa Sidoniei Drăgușanu și spectacolul realizat de Sanda Manu prilejuiesc o agreabilă seară de teatru.

Al. Popovici

N-AVEM CENTRU ÎNAINȚAȘ

de NICUȚĂ TĂNASE

● Teatrul Muncitoresc C.F.R. *

Cu o schemă parțial arbitrară de personaje polarizate în jurul unui ax dramatic destul de șubred, Nicuță Tănase alege, în cea de-a doua lucrare a sa destinată scenei, drumul confortabil al minimei rezistențe, pentru a scrie o comedie în care primatul revine situațiilor și replicii și în care preocuparea pentru realizarea unor caractere și a unui conflict susținut este aproape ca totul eludată.

Piesa se prezintă ca o incursiune (e drept, amuzantă) în lumea nu lipsită de atracție a jucătorilor de fotbal, în intenția de a combate cultul vedetei.

Dar cine sînt și mai cu seamă cum apar eroii comediei? Un as al balonului rotund (Paleu), îmbătat de succese (ca și de cantitățile apreciabile de alcool pe care le îngurgitează în exces și îndelung în scenă). Acesta își neglijează munca, trăiește o efemeră și nu prea complicată dramă familială (dialogînd cu portretul soției care l-a părăsit), pentru ca, în cele din urmă, să-și schimbe stilul de viață executînd un spectaculos viraj de 180°. Încetează să mai bea, devine conștient, printr-o iluminare bruscă, că trebuie să îndeplinească activitatea sa de pe stadion cu munca în fabrică și apare pocăit în fața unei menghine, în echipa pe care o conduce cu o mină fermă însăși soția sa, cu care s-a împăcat. În jurul lui, o vitrină de tipuri ce se vor pitorești. Un pasionat suportor (tipul cunoscut al „microbistului“), secondat de o soție cicălitoare. Un puști care visează să devină portarul Naționalei, care îl admiră cu sinceritate pe Paleu, dar care, fără a fi orbit în admirația sa, încearcă să-l reeduce, folosînd în acest scop mijloacele care îi stau la îndemînă. În sfîrșit, doi „racoleuri“ inventivi care-și dispută, folosînd un lanț întreg de șiretlicuri, jucătorul „cu picioare de aur“.

Aceste personaje se mișcă într-o acțiune artificial dezvoltată, care nu este în măsură să îndeplinească intențiile satirice ale autorului.

Transformarea eroului în actual ultim este convențională, greu de acceptat. Actul din mijloc este mai degrabă o digresiune comică autonomă, o șarjă la adresa „microbistilor“. (Pasiunea pentru fotbal, în măsura în care se transformă în manie poate, evident, să constituie, ca orice manie, o sursă de comic. Dar și aici avem de-a face cu un comic de factură anecdotică, fără substanță). Risipa de inventivitate, verva

* Regia: N. Al. Toscani. Scenografia: Teodor Constantinescu. Distribuția: † Ștefan Bănică (Paleu Iulian); Dumitru Furdui (Vedeta blondă); Șt. Mihăilescu-Brăila (Ienică Faptemari); Titu Vedea (Microbistul I); Ion Pogoană (Microbistul II); Mircea Dumitru (Microbistul III); † Tamara Buciuceanu-Botez (Elvira I); Ileana Codarcea (Elvira II); Gh. Dumbrăveanu (Doctorul); Minel Klepper (Antrenorul); Radu Gh. Zaharia (Vinzătorul de ziare); Gavril Tănase (Ceferistul).

amețitoare și efervescentă cu care Șt. Mihăilescu-Brăila trăiește rolul unui asemenea maniac constituie o demonstrație de virtuozitate, dar nu pot suplini pe autor în conturarea unui caracter dramatic. Un efect asemănător, deși pe alt plan, se observă în interpretarea Tamarei Buciuceanu în rolul soției cicălitoare. Mai consistente apar în piesă mașinațiile celor doi „racoleuri”.

În ce privește eroul central, Paleu, Ștefan Bănică a încercat, ori de câte ori rolul i-a permis, să-l îmbogățească, conferindu-i câteva dimensiuni umane care să-l salveze de schemă și să prezinte nuanțat avatarurile lui sufletești, atâtea câte sint. Alături de el, Dem. Furdul a avut de interpretat un personaj de un farmec și umor juvenil. El a înzestrat personajul cu o candoare necontrafăcută, înscriindu-l într-o evoluție scenică convingătoare.

Regizorul N. Al. Toscani a evitat, de cele mai adeseori, îngroșările și a îngrădit drumul spre folosirea cîrligelor, ceea ce nu e puțin.

Știută fiind preferința publicului pentru comedie, nu cred că trebuie anulate, nici disprețuite imboldul și predilecția unora dintre autorii noștri pentru comedia ușoară, înțelegînd prin aceasta o comedie fără mari pretenții, cu obiective satirice mai modeste, apropiată, în ce privește mijloacele, de farsă.

Problema care se pune este dacă, în judecarea lor, se pot folosi alte unități de măsură decît cele obișnuite, dacă este îngăduit un rabat în privința nivelului lor artistic. Răspunsul nu poate fi decît negativ, întrucît distribuția unor „îndulgențe” pentru iertarea păcatelor literare nu aduce nimănui nici un fel de folos.